

Desatero Božích přikázání – XXVIII.
Přikázání lásky
Miluj Boha nadevšechno a bližního jako sebe I.

Farní dopis č. 211 – duben 2021

Milí farníci a poutníci.

Prožili jsme pozeňnaný čas Velikonoc - velikonočního tridua a slavnosti Zmrtvýchvstání Páně. Můžeme děkovat za tento čas milosti, Bohem nám darovaný. Za pokojné prožití těchto svátků. Zvláště nyní, když život každého z nás je ovlivněn mnoha různými omezeními spojenými se současnou pandemií. Bůh ale ve své lásce k nám pokračuje a dává nám o sobě „vědět“. A my tak mohli zakusit nový dotyk Boží lásky a milosti a být tak posíleni ve své víře, důvěře i lásce k Bohu i bližnímu.

Současná doba pandemie i přes všechny obtíže, které na jedné straně přináší do našeho každodenního života, nám na straně druhé také pomáhá odhalit, jak je na tom naše srdce. K čemu jsme svým srdcem doopravdy přilnuli? Čeho je naše srdce plné? Jak nám Ježíš říká v evangeliu: „Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“ Proto budme bdělí na strážci svého srdce a pozorní k tomu, co do svého srdce pustíme.

Ze života sv. Antonína z Padovy je znám jistý příběh.

Když byl pohřbíván jeden boháč, který přišel k velkému majetku díky lichvě, sv. Antonín prohlásil, že jeho srdce není v rakvi, ale ve skříni, kde měl lichvář uložené zlaté mince. Jaký byl údiv lidí, když pak otevřeli skříň s penězi a skutečně tam našli lichvářovo srdce.

Lichvář si zvolil za svůj poklad zlato, ale když přišla jeho poslední hodina, nezachránilo ho to. Pro jiného může být jeho pokladem zase něco jiného např.: zdraví, tělesná zdatnost a síla, ale jak víme, roky běží a dříve nebo později přijde stáří, nemoci a tělesná slabost. A z pokladu síly a zdatnosti nakonec toho moc nezbyde. Nebo podobně např.: i domnělý poklad našeho srdce spočívající ve vlastní slávě s přibývajícím léty postupně rovněž pomine a my nakonec zůstaneme zapomenuti.

Tak bychom mohli pokračovat mnoha dalšími příklady. Znova bychom ale docházeli ke stejnému závěru, že nic z toho není schopno zajistit lidskému srdci trvalé štěstí, radost, pokoj a smysl, po kterém tak silně toužíme. Podobně to platí i o věcech dobrých a člověku prospěšných. Že i zde nakonec nějak docházíme k poznání, že nám nestačí. Vždycky tak u věcí tohoto světa docházíme k nějakému limitu a zklamání.

K jakému pokladu tedy přilnout srdcem, aby náš život byl v bezpečí, aby měl otevřenou perspektivu šťastné věčnosti? Celá zeměkoule za celé své dějiny nezná jiného hrdinu, který by překonal nepřekonatelný „limit“ smrti, než je Ježíš. A nepřekonal ho tak, aby nám pyšně ukazoval, jaký je „borec“ a my na něho vůbec nemáme... Naopak, pokorně a s láskou vstoupil do naší smrti, vzal na sebe naše prokletí hříchů a přinesl nám ospravedlnění a zmrtvýchvstání. Nikdo jiný nevzal na sebe náš dluh hříchů, nikdo jiný za nás nepoložil život a nikdo jiný nám nepřinesl zmrtvýchvstání k šťastné věčnosti. On je ten poklad, u něhož má setrávat naše srdce. Když všechno jiné zklame, on bude stát u nás a bude nám otevírat novou cestu, i kdybychom už leželi v hrobě. On je Přítel, který své přátele nikdy neopouští, ale naopak připravuje jim místo ve svém království.

Zbývá tedy otázka, zda my jsme jeho přátelé a zda jsme ho neopustili. Odpovězme si každý upřímně na otázku, kde je můj poklad, a hned budeme vědět, jak to s naším přátelstvím je. Pokud

zjistíme, že čestné první místo v našem srdci zaujímá něco jiného než náš Přítel – Spasitel, zdroj a cíl života, předložme mu to v modlitbě, aby nás uschoпил vidět věci v pravém světle a dal nám sílu opouštět to, co pomíjí, a přimknout se k tomu, co je trvalé. Každý den můžeme začít pozváním Ježíše do svého života: „Ježíši, který jsi zvítězil nad smrtí a který mi dáváš život dnešní den, zvu Tě do mého života. Veď mě, abych den prožil tak, aby byl oslavou mého Stvořitele a byl k prospěchu mému bližnímu.“

Tak se dostáváme k lásce. Ta je pro nás nezbytná ve vztahu k bližnímu, abychom milovali i Boha a radostně zachovali i Boží přikázání.

Když si blíže všimneme „druhé desky“ Desatera – 4.-10. přikázání – týkají se nejen našich mezilidských vztahů, ale i nás samotných. Tato přikázání jsou spíše zákazy. Jsou položena negativně: ne-zabiješ, ne-sesmilníš, ne-pokradeš, ne-promluvíš, ne-požádáš. My lidé často ale nebýváme nadšeni pouhými zákazy. Víme, jaké potíže to dělá některým řidičům na silnici. Rád by si někdy zkrátil cestu a zrovna je tam zákaz. Nikdo zde není, tak pojedou! Proto je lepší snažit se tato Boží přikázání – či zákazy – vnímat pozitivně, kladně. Jako dobré rady Nebeského Otce, který si přeje, abychom se jimi řídili a tak prožívali šťastné a dobré vztahy v opravdové vzájemné lásce s Ním i mezi sebou navzájem. Jak to hezky vyjádřil sv. Augustin: „Miluj a dělej, co chceš“.

Podobně píše i sv. Pavel v listě Římanům (13,8): „Nebudte nikomu nic dlužní – jen jednu věc: že máte jeden druhému projevovat lásku. Kdo druhého miluje, vyplnil zákon: „Vždyť přikázání „nebudeš cizoložit, nebudeš zabíjet, nebudeš krást, nebudeš žádstiv a je-li ještě nějaké jiné přikázání, všechna jsou shrnuta v tomto jednom: Miluj svého bližního, jako sám sebe. Láska bližnímu neubližuje. Naplnění zákona je tedy láska.“

Sv. Jan v 1. listě (4,19) jde ještě dál: „My milujeme, protože on napřed miloval nás. Říká-li kdo 'Miluji Boha', ale přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo totiž nemiluje svého bratra, kterého vidí, jak může milovat Boha, kterého nevidí? A toto on nám přikázal: aby ten, kdo miluje Boha, miloval i svého bratra.“

A nemůžeme pominout ani slovo našeho Pána, které řekl jako svou závěť učedníkům při poslední večeři: „Dávám vám nové přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. Po tom všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li milovat jeden druhého.“ (Jan 13,34) O prvních křesťanech říkali jejich současníci pohané: „Hleďte, jak se milují.“ To bylo jejich poznávací znamení: láska k lidem i láska k nepřátelům. Neproklínali, nenadávali, ale odpouštěli. Mohli bychom se s nimi srovnávat my křesťané dnešní doby?

S požehnáním pro všechny...

P. Stanislav Váša

Něco málo k povzbuzení či zamyšlení:

Pastýř

Jeden člověk měl v duši neustále samé černé mraky. Nebyl schopen uvěřit, že existuje dobro. Za vším viděl něco špatného. Hlavně nevěřil v Boží dobrotu a lásku.

Když jednou přecházel přes kopce, které obklopovaly jeho vesnici, stále provázen svými chmurnými pochybnostmi a podezřeními, potkal pastýře. Pastýř byl dobrý muž s jasným pohledem. Všiml si zoufalého výrazu toho muže a zeptal se ho: „Co tě tak trápí, příteli?“ „Cítím se nesmírně sám.“ „Já jsem taky sám, a přece nejsem smutný.“ „Asi proto, že tě provází Bůh...“ „Uhodl jsi.“ „Ale se mnou Bůh není. Nemůžu uvěřit v jeho lásku. Jak by bylo možné, že by měl lidi rád? Každého z nich? Jak by bylo možné, že by měl rád mě?“ „Vidíš tam dole naši vesničku?“ řekl pastýř. „Vidíš všechny domy? Vidíš okna každého domu?“ „Všechno to vidím.“ „Tak tedy by sis neměl zoufat. Slunce je jedno jediné, ale každé okno ve vsi, i to nejmenší, i to nejvíc zastrčené, slunce každý den během své denní dráhy políbí. Možná si zoufáš, protože si necháváš zavřená okna.“

„Kde bydlí Bůh?“ Touto otázkou udivoval rabi Kocek každého vzdělaného muže, který byl jeho hostem. Někteří se mu smáli. „Na co se ptáte? Vždyť celý svět je plný jeho slávy!“ Ale on si na svou otázku odpovídal po svém: „Bůh pobývá tam, kam ho nechají vstoupit.“

Požár

V lese propukl velký požár. Plameny lačně a nezadržitelně zachvacovaly houštiny i stromy. Všechna zvířata se před ohněm dala na zoufalý úprk. Jejich proud se podobal rozbouřeně řvoucí řece. Jen

kolibřík letěl s kapkou vody v zobáčku opačným směrem než ostatní. „Co chceš udělat?“ ptal se lev. „Letím hasit požár!“ odpověděl malý ptáček. „S jednou kapkou vody...?“ „Přispívám svým dílem!“ odpověděl kolibřík.

Lod' nenadále narazil na útes a v boku se objevila díra. Poplach byl vyhlášen dost pozdě, ale většina cestujících už běžela k záchranným člunům. Jen dva cestující zůstali připoutáni ve své kabině. Jmenovali se „Ne-můžu-to-zvládnout“ a „Kdo-mi-to-udělá“. Potopili se s lodí.

Krátké zprávy pro vás:

Poutní kostel bude otevřen po celý den pro soukromou modlitbu.

Všechny akce a poutě se budou konat podle aktuální situace a opatření vyhlášených v souvislosti s pandemií Koronaviru.

369. měsíční pout' se koná 10. 4. 2021 – Dá-li Pán Bůh

V 15.00 hod. německá mše svatá; v 18.00 hod. mši sv. celebruje P. Jan Pavlíček, novokněz z Brna – sv. Tomáš.

Jarní brigáda – hrabání listí na Kalvárii a v poutním areálu

Brigáda se uskuteční v sobotu 17. dubna od 8.30 hodin, Sraz je na místě, hrabě si prosím vezměte s sebou. Všichni jsou srdečně vítáni. Děkuji za účast i pomoc. + P. Stanislav Váša

370. měsíční pout' se koná 1.5. 2021 – Dá-li Pán Bůh

V 15.00 hod. německá mše svatá; v 18.00 hod. mši sv. celebruje P. Vojtěch Libra, novokněz působící v Moravských Budějovicích

**Adresa: Řím.katol. farnost, 671 52 Hl. Mašůvky, CZ,
tel. číslo: 533 534 944**